

Arrest

nr. 348 748 van 22 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 11 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 oktober 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2026.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoekster, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)” van 30 oktober 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster werd op 14 september 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en kreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 13 september 2026. Verzoekster kreeg ook een Grieks

reisdocument voor vluchtelingen geldig tot 6 januari 2029 (Documenten, stuk 5, nrs. 3-4; Landeninformatie, stuk 6, nr. 2, Antwoord Griekse Dublinunit). Verzoekster betwist dit niet (NPO, p. 6).

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoeksters hoofde kan worden afgeleid:

“U stelt aan psychologische problemen te lijden en legt ter staving een psychologisch rapport neer d.d. d.d. 04.10.2025 waarin een diagnose wordt gesteld dat u lijdt aan posttraumatische stress, een langdurige rouwstoornis en een reactieve angst-depressie stoornis (CGVS, p. 10-12). Er kan uit dit attest echter niet afgeleid worden dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen en om op volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Nergens uit blijkt bovendien hoeveel sessies u reeds heeft gevolgd of welke concrete behandeling u hebt ondergaan om tot de bovengestelde diagnose te komen. Verder maakte u noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken – wanneer u in het kader van het onderzoek naar bijzondere procedurele noden gevraagd werd naar elementen of omstandigheden die het vertellen van uw relaas kunnen bemoeilijken – noch voor het Commissariaat-generaal enig gewag van mogelijke problemen om het onderhoud te voltooien en om concrete, coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Er werden geen opmerkingen overgemaakt over de notities van het persoonlijk onderhoud.

3. In casu wordt vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoeksters beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”;
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”;
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van september 2025, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtpriode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen zoals een rapport van OSAR van oktober 2024 en een HRW-rapport van 2025, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de huidige bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoekster toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoekster wijst op haar verhoogde kwetsbaarheid wegens haar psychologische toestand. Zij heeft in dit verband reeds één attest neergelegd waaruit blijkt dat zij aan posttraumatische stress, een langdurige rouwstoornis en een reactieve angst-depressie stoornis lijdt. Dit is te wijten aan haar leven en de huidige situatie in de Gazastrook, alsook aan haar levensomstandigheden in Griekenland. In een aanvullende nota

legt zij een nieuw psychologisch verslag neer van november 2025. Hieruit blijkt dat de situatie in Griekenland een moeilijke periode was voor verzoekster, waardoor de trauma's die in Gaza zijn ontstaan, nog verder zijn versterkt. Verder in het attest worden de verschillende aandoeningen van verzoekster herhaald en gesteld rekening te houden met haar leeftijd en haar status als alleenstaande vrouw, alsook de culturele context aangezien zij met haar moeder en broers was, die als verantwoordelijk werden gezien om een woning voor de familie te vinden, alsook een stabiele job.

Hoewel de Raad de moeilijke situatie erkent die verzoekster thans leeft als Palestijnse uit de Gazastrook, merkt de Raad op dat verzoekster met het betoog in haar verzoekschrift geen ander licht werpt op de correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing. Ook het in de aanvullende nota neergelegde psychologisch attest bevestigt de inhoud van het eerder voorgelegde attest en brengt geen nieuwe elementen bij die tot een andere beoordeling leiden.

Bijgevolg blijven de volgende motieven van de bestreden beslissing onverkort van toepassing:

“Ten derde, uw medische en psychische problemen zijn niet van die aard dat u een verhoogde kwetsbaarheid zou vertonen.

Het CGVS is van oordeel dat uw psychische problemen, zoals gedocumenteerd in België, niet in die mate gekarakteriseerd zijn dat het aan uw situatie in Griekenland een significant verhoogde graad van kwetsbaarheid verleent, en bijgevolg een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigt. Niets wijst er namelijk op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat u ondanks uw psychologische problemen uw dagelijks leven kan verderzetten. U blijkt immers in staat om u in België met succes taallessen te volgen (u haalde reeds een hoger B2-niveau), om uw theoretisch rijbewijs te behalen en u bent bezig om uw praktisch rijbewijs te bekomen (zie supra). U ziet u ook in staat om te werken, u wil gewoon eerst de taal onder de knie hebben (CGVS, p. 3).

Wat betreft uw overige medische problemen, met name uw hormonale problemen, dient opgemerkt te worden dat – ofschoon u hiervoor in België medische behandelingen onderging – u hiervan geen bewijs van voorlegt (CGVS, p. 11). Verder blijkt ook nergens uit dat ook deze medische problemen een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. U neemt in België louter vitamines om uw hormoonproblemen te behandelen. Verder neemt u af en toe een pijnstiller als u buikpijn hebt (CGVS, p. 11).”

De verwijzing naar een attest van ULYSSE over de verhoogde kwetsbaarheid van Palestijnen in België, doet hier niet anders over denken. Ook aangehaalde rechtspraak van de Raad over mogelijke bijzondere kwetsbaarheden van Palestijnse verzoekers is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Verzoekster dient haar bijzondere kwetsbaarheid in concreto aan te tonen. Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. Aldus brengt verzoekster wat haar persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt hierbij dat verzoekster nog steeds over een geldige ADET-kaart beschikt tot 13 september 2026, hetgeen haar toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekster verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken echter niet uit verzoeksters verklaringen en gedragingen. De houding en het handelen van verzoekster duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

De bestreden beslissing merkte immers terecht op:

“Vooreerst dient hierbij vastgesteld te worden dat u in Griekenland steeds in opvangcentra hebt verbleven. U ontving vervolgens uw Griekse verblijfsvergunning en uw Grieks reispaspoort en kreeg te horen dat u enkele weken later het opvangcentrum diende te verlaten. In plaats van dan te proberen om uw leven te beginnen opbouwen in Griekenland, verliet u het land echter en kwam u naar België (CGVS, p. 7-9). Hier uit blijkt dat u niet de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland en er uw rechten te doen gelden.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft uw situatie op het vlak van huisvesting:

- Zoals supra aangehaald verbleef u in Griekenland steeds in een opvangcentrum. Uw stelling dat u geen huisvesting kan bekomen in Griekenland toont u dus geenszins aan (CGVS, p. 11).*
- U persoonlijk zocht bovendien nooit naar huisvesting. U stelt dat uw broers en uw moeder dit wel tevergeefs zochten en daarbij gediscrimineerd worden. Los van het feit dat dit een blote bewering is, hebben jullie dit ook nooit aangeklaagd bij de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 13-14).*

Wat betreft uw situatie op het vlak van werk:

- U zocht maar bij één persoon naar werk. Toen die man weigerde om u aan te nemen, ondernam u geen verdere initiatieven om werk te zoeken (CGVS, p. 14). Dat u gediscrimineerd werd door deze persoon omwille van uw hoofddoek, ging u nooit aangeven bij de Griekse autoriteiten. Dat u niets tegen hem kon doen, volstaat niet als repliek (CGVS, p. 15). Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.*
- U schreef u ook nooit in een interimkantoor en u schreef u evenmin in als werkzoekende in Griekenland (CGVS, p. 14).*
- Dat het opvangcentrum waar u verbleef in Thessaloniki ver van de stad lag en u daarom moeite had om werk te vinden, is onvoldoende om te stellen dat u geen mogelijkheden zou hebben om werk te bekomen in Griekenland (CGVS, p. 9).”*

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift poneert dat haar familieleden zich hebben gewend tot het programma HELIOS (thans HELIOS+) maar dat dit zonder resultaat bleef, benadrukt de Raad dat dit enkel aantoonde dat deze ondersteuningsmogelijkheid wegviel, maar niet dat verzoekster zelf geen toegang had tot de reguliere woningmarkt of dat alternatieven uitgeput waren. De verwijzing naar familiale of culturele context kan geen vrijstelling vormen van de eigen inspanningsplicht van een meerderjarige begunstigde van internationale bescherming. Aldus kan evenmin uit het feit dat zij niet persoonlijk naar huisvesting zocht worden afgeleid dat huisvesting onmogelijk was. Ook op het vlak van tewerkstelling blijkt slechts een zeer beperkte zoektocht. Verzoekster richtte zich tot één persoon, ondernam nadien geen verdere stappen, schreef zich niet in als werkzoekende en zocht geen institutionele of administratieve begeleiding. De aangevoerde onbekendheid met het interim-systeem of de moeilijkheden om werk te vinden zonder kennis van de Griekse taal tonen hoogstens aan dat toegang tot arbeid moeilijk kan zijn, maar niet dat deze onmogelijk is.

De bestreden beslissing zette verder pertinent uiteen:

“Wat betreft uw situatie op het vlak van onderwijs:

- Dat er in de opvangcentra geen Griekse taallessen voorzien waren, houdt geenszins een schending van uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in (CGVS, p. 10). Opvangcentra zijn overigens bedoeld voor mensen die in afwachting zijn van hun beslissing. Dat deze taallessen buiten de opvangcentra betalend zijn, houdt evenmin een schending van uw grondrechten in (CGVS, p. 14). Bovendien kon u wel bij een vrouwenorganisatie taallessen Grieks volgen maar de enige reden dat u deze niet volgde, was omdat dit moeilijk was door het vervoer hier naartoe (CGVS, p. 12-13). Dit volstaat niet om te stellen dat u geen toegang zou hebben tot taallessen. Niets weerhoudt u er overigens van om op individuele basis Grieks te leren.*
- Dat universitaire studies in Griekenland betalend zijn en dat u als voorwaarde hiervoor ook het Grieks machtig moet zijn, houdt evenmin een schending van grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in (CGVS, p. 14). Nergens uit blijkt dat deze voorwaarden niet zouden tellen voor Griekse burgers.*

Verder beschikt u duidelijk over een netwerk:

- Uw broer J.(...) betaalde uw reis van Griekenland naar België (CGVS, p. 8). Uw broers I.(...) en J.(...) betaalden ook de kosten van uw Grieks reispaspoort (CGVS, p. 7). Uw broers betalen ook de kosten van uw praktijklessen voor uw rijbewijs in België (CGVS, p. 4).

U vertoont ook de nodige zelfredzaamheid

- U kon in België verschillende taallessen Nederlands volgen en u behaalde reeds een B2-certificaat (CGVS, p. 3). U behaalde uw theoretisch rijbewijs in België. U bent nu bezig om uw praktisch rijbewijs te bekomen (CGVS, p. 4). U spreekt Engels (CGVS, p. 4). U verblijft samen met uw gezin in België op een privéadres en kon hiervoor de nodige middelen voorzien/stappen ondernemen (CGVS, p. 4). U kon in Griekenland de nodige stappen ondernemen om uw Grieks reispaspoort te verkrijgen. U stelt dat u hiervoor niets moest doen maar dit stemt niet overeen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (CGVS, p. 7). Het CGVS wijst er immers op dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet, moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40eur betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>)."

"Bovendien blijkt nergens uit dat u in Griekenland geen toegang had/zou hebben tot de gezondheidszorg.

- U heeft geen psychische hulp gezocht in Griekenland (CGVS, p. 12-13). Dat er geen plaatsen waren om psychische hulp te verkrijgen, kan niet gevolgd worden aangezien u hier niet naar zocht (CGVS, p. 12-13).
- U stelt onvoldoende medische hulp te hebben ontvangen voor uw hormonale problemen toen u in de opvangcentra verbleef (CGVS, p. 10 en 12). Hier dient herhaald te worden dat uw tijd in de opvangcentra zich situeert op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bovendien zocht u nooit naar medische hulp buiten de opvangcentra (CGVS, p. 12). Dat u de taal niet kende, volstaat niet als verschuiving. U zocht immers niemand die wat Grieks sprak en met u kon meegaan. Dat u de ziekenhuiskosten niet kon betalen, volstaat evenmin. Uit onderstaande informatie blijkt immers dat er voor medische noodhulp gratis gezondheidszorg bestaat in Griekenland. Dat u voor diepgaandere onderzoeken zou moeten betalen, houdt geenszins een schending van uw grondrechten in (CGVS, p. 12)."

Verzoekster doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen door te stellen dat zij afhankelijk was van de andere familieleden. Haar functioneren in België bevestigt immers haar zelfredzaamheid en capaciteit tot integratie en het verrichten van administratieve handelingen.

Bovenstaande vaststellingen, gepaard met verzoeksters kortstondig verblijf in Griekenland, leiden tot de conclusie dat verzoekster geen enkele intentie had om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Nochtans heeft verzoekster hiertoe duidelijk de capaciteiten, gelet op haar zelfredzaamheid, haar netwerk en het ontbreken van enige kwetsbaarheid in haar hoofd. Verzoekster maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoekster toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zij toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Zij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in haar levensonderhoud te voorzien.

9. Waar verzoekster gewag maakt discriminatie en racisme in Griekenland, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig dit ook is. Dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekster niet zullen nakomen.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoekster, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in haar geval aan te tonen dat haar levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoekster toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij toont niet aan dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoekster nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekster in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoekster echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of onvankelijk.

3. Met haar betoog ter zitting brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 22 april 2026.

3.1. Verzoekster blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt zij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De persoonlijke situatie van verzoekster als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar de elementen van het verzoekschrift en de aanvullende nota, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

3.3. Verzoekster wenst ter terechtzitting Nederlands te praten en verwijst naar haar situatie in Griekenland en naar haar leven in België. Zij wil graag in de zorgsector verder studeren en voelt zich hier veilig. Zij geeft aan CVO onderwijs te volgen, Nederlands niveau 5. Zij heeft in België familie en steun en kon in Griekenland moeilijk aan werk geraken omwille van haar hoofddoek. Verzoekster stuurt met dit betoog, los van het feit dat zij oprecht overkomt qua inzet en engagement, echter aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming, namelijk op

discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cfr.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

4. Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 22 april 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP